

[Poul Møller.]

at socialdemokratiets medlemmer her i salen eller i udvalg har stillet forslag om eller anvist vej til udgiftslettelser, som kunne betinge skattenedsættelser. Det har tværtimod været socialdemokratisk politik, også gennem de sidste 2½ år, på adskillige områder at søge højere udgifter både til det ene og til det andet formål. Den tryksag, som socialdemokratiet sidste efterår sendte rundt til samtlige danske husstande — jeg tror, den hedder „Folkeviljen“, andre har døbt den „Offerviljen“ —, gav jo heller intet løfte om udgiftslettelser, men tværtimod anviste den vejen til udgiftsstigning på udgiftsstigning. I den sidste udsendelse om folkepensionering, der er kommet fra socialdemokratiet til danske husstande, taler man heller ikke ligefrem om at lette skattetrykket, og da slet ikke når man anviser, at pengene til folkepensioneringen må skaffes ad almindelige skatteveje.

De forslag, som socialdemokratiet nu har stillet, vil altså belaste statens økonomi med yderligere 39 mill. kr., og socialdemokratiet er i virkeligheden fuldstændig blank med hensyn til dækningsmuligheder herfor. I betænkningen og i det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale i dag har man hørt nogle almindelige udtalelser om, at man kunne hugge en hæl og klippe en tå hist og her efter de bedste micawberske principper: at „noget vil vise sig“. Jeg tror, at ærede medlemmer vil kunne erindre, hvordan det gik Mr. Micawber; han kom som bekendt gang på gang i gældsfængsel. Jeg tror derfor, at man skal lade være med at følge den vej nu at underbalancere statens budget; man bør søge at undgå at komme i Mr. Micawbers stilling som den uforbederlige optimist, der mener, at „noget vil vise sig“.

Der er iøvrigt al mulig anledning til at pege på, at det nu er første gang i denne regeringsperiode — endda, såvidt jeg erindrer, i 25 år —, at socialdemokratiet stiller egne forslag om skattelettelser. Der er grund til at henlede opmærksomheden på, at sidste gang vi gik til valg her i landet, var det på grundlag af socialdemokratiske skatteforhøjelser. Efter valget deltog socialdemokratiet i den forhøjelse af beskatningen, der var nødvendiggjort af det stigende valutaunderskud og af de voksende forsvarsudgifter. Socialdemokratiet kan der-

for ikke med nogen ret slå sig for brystet og fremhæve sig selv som et parti, der har kæmpet imod den førte skattepolitik. At man nu i den tolvte time før valget præsenterer vælgerne for et skattelettelsesforslag, som der ikke anvises dækning for, tror jeg vil blive gennemskuet ikke blot i denne sal, men også udenfor. Ligesom man ikke sætter ulven til at passe på fårene, således vil næppe nogen være tryk ved at sætte det ærede medlem hr. H. C. Hansen til at passe på, at skattetrykket ikke bliver for højt.

Der er iøvrigt det karakteristiske ved det socialdemokratiske ændringsforslag om forøget skattelettelse, at det først blev fremsat under udvalgsforhandlingerne på et meget sent tidspunkt. Jeg skulle ikke have gjort mange bemærkninger herom, men det ærede medlem hr. H. C. Hansen koncentrerede en stor del af sin tale netop om udvalgsforhandlingen, og man havde det indtryk, at noget af det mest afgørende for dansk økonomi og politik var, hvorvidt dette udvalg kom til at holde møde lørdag morgen kl. 8,30 eller ikke. Det ærede medlem må imidlertid indrømme, at disse socialdemokratiske forslag ikke blev fremlagt, før man fra socialdemokratisk side næsten havde sikkerhed for, at der var afsluttet et forlig mellem det radikale venstre og regeringspartierne. Først på dette tidspunkt, fredag eftermiddag i sidste uge, kom socialdemokratiet med sit forslag. (H. C. Hansen: Vi kom, da der var truffet en afgørelse i tilskudsudvalget!). Ja, da afgørelsen var truffet i udvalget, og afgørelsen kom, da de tre partier var blevet enige. Man fik derfor meget let det indtryk, at de socialdemokratiske ændringsforslag kunne være kommet på et meget tidligere tidspunkt, særlig den del af ændringsforslagene, som ikke vedrørte tilskudsordningerne. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen må erkende, at hans forslag går langt ud over det, der tjenes ved tilskudsordningernes bortfald. Ønskede man tilskudsordningerne bevaret, kunne man have fremsat sine ønsker ud over denne beløbsramme, og man kunne have fremsat dem i udvalget på et tidligere tidspunkt og sagt: vi ønsker tilskudsordninger hellere end skattelettelser på henimod 50 mill. kr. Ud over dette krav om tilskudsordninger kunne man have forhandlet sig tilrette, men det kom altså i forhandlingernes tolvte time, og man fik let det indtryk, at disse